

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

ítélete

Az ügy száma: Kfv.I. 35.071/2025/7.

A tanács tagjai: Dr. Tóth Kincső a tanács elnöke;

Dr. Heinemann Csilla előadó bíró;

Dr. Banu Zsoltné dr. Szabó Judit bíró;

Dr. Figula Ildikó bíró;

Dr. Kalas Tibor bíró

A felperes: Felperes1

Cím2

A felperes képviselője: név Ügyvédi Iroda (ügyintéző: név ügyvéd)

Cím3

Az alperes: Alperes1

(Cím1)

Az alperes képviselője: név1 kamarai jogtanácsos

(Cím1)

A per tárgya: vámhatósági határozat bírósági felülvizsgálata

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes 12. sorszám alatt

Az elsőfokú bíróság határozatának száma: Veszprémi Törvényszék 9.K.701.181/2024/9. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Veszprémi Törvényszék 9.K.701.181/2024/9. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt 147.037 (száznegyvenhétezer-harminchét) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy az esedékesség napjáig fizessen be az állami adó- és vámhatóság illetékbevételi számlájára 50.000 (ötvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

A Kúria tájékoztatja a felperest, hogy a fizetendő illeték a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes közvetett vámjogi képviselőként nem uniós áruk szabadforgalomba bocsátását kérte egy meghatározott MRN számú, számlán feltüntetett áruk tekintetében. Az elsőfokú vámhatóság okmány- és áruvizsgálatot rendelt el, melynek során megállapította,

hogy a szállítmányban a vámárnyilatkozaton be nem jelentett, nem uniós áruk találhatók, továbbá a bejelentett és bemutatott mennyiség között is eltérés mutatkozott. A felperes azzal védekezett, hogy eljárása kizárólag a ZJHI2023122130 számú kereskedelmi számlán szereplő áruk szabad forgalomba bocsátására terjedt ki, képviseleti jogkörét a képviseleti eljárásra vonatkozó meghatalmazás tartalmazza, amin nem terjeszkedhet túl. Ebből következően vámárnyilatkozatában nem jelenthetett be olyan árukat, amelyek vám eljárás alá vonására az áruk importőrétől meghatalmazást nem kapott.

[2] Az elsőfokú vámhatóság a 1731665618 számú határozatával a felperest 25.800,- Ft vám és 127.568, - Ft általános forgalmi adó megfizetésére kötelezte. Döntését az Unió Vámkódex létrehozásáról szóló 952/2013/EU Európai Parlament és Tanács rendeletének 5. cikk 15. pontjára, 15. cikk (2) bekezdésére, 79. cikk (1) bekezdés a) pontjára, 79. cikk (2) bekezdés a) pontjára, 84. cikkére, 85. cikk (1) bekezdésére, valamint az uniós vámjog végrehajtásáról szóló 2017. évi CLII. törvény (a továbbiakban: Vám tv.) 144. §-ra alapozta. Hangsúlyozta, hogy a felperes felelőssége objektív, fennáll arra, hogy a vámhatóságnak a vám eljárás lefolytatásához helyes és teljeskörű adatokat szolgáltatson. A felperes a vámárnyilatkozatot teljes mennyiségre nyújtotta be, azonban az áruk teljes mennyisége nem került feltüntetésre a vámárnyilatkozaton. A felelősség alóli mentesülése a meghatalmazás korlátozásával nem érhető el, a felperes, mint nyilatkozattevő, a vám eljárás adósa, jogszerűen kötelezhető a szabályok be nem tartása miatt keletkezett vámtartozás megfizetésére, a beszállított, de jogellenesen be nem jelentett áruk tekintetében is.

[3] A felperes fellebbezése folytán eljár alperes a 1752347177 számú határozatával az elsőfokú határozatot – az indokolás kiegészítésével – helyben hagyta. Hangsúlyozta, hogy a felperes által benyújtott vámárnyilatkozat adattartalma eltért a szállítmány valós adataitól, be nem jelentett többletárut tartalmazott. Rámutatott arra, hogy a Vámkódex 79. cikk (1) bekezdés a) pontja értelmében a szabályok be nem tartása miatt behozatali vámtartozás keletkezett, a Vámkódex 79. cikk (2) bekezdés a) pontja szerint a vámárnyilatkozat elfogadásával. Az elsőfokú határozat a felperes adósi minőségének megállapításakor ugyanakkor nem hivatkozott kifejezetten a Vámkódex 79. cikk (3) bekezdés a) pontjára, erre tekintettel az elsőfokú határozat indokolási részét kiegészítette. Hangsúlyozta, hogy a vámjogszabály által létrehozott felelősség alóli mentesülés a meghatalmazás korlátozásával nem érhető el, a felperes nyilatkozattevőként a vám eljárás adósa, így jogszerűen kötelezte az elsőfokú vámhatóság a szabályok be nem tartása miatt keletkezett vámtartozás megfizetésére. Arra is utalt, hogy a vámhatóságnak nem kötelezettsége azt vizsgálni, hogy a nyilatkozattevő miért szolgáltatott helytelen adatokat és felelőssége megállapítása szempontjából nem bír relevanciával, hogy nem vett részt az áruk uniós vámterületére való bejuttatásában, a szóban forgó árukat nem vette át, azok vám elé állítására, vámjogi sorsának rendezésére megbízást nem kapott.

A felperes keresete és az alperesi védírat

[4] A felperes keresetében az alperes határozatának megsemmisítését és új eljárásra kötelezését kérte.

[5] Hivatkozott a Kúria Kfv.I.35.120/2024/7. és Kfv.I.35.121/2024/6. számon hozott döntéseire és azokban kifejtettek alkalmazását kérte. Előadta, hogy közvetett vámjogi képviselőként járt el, a meghatalmazásából egyértelműen kitűnt, hogy mely áruk szabadforgalomba bocsátásának ügyében járhat el. Képviselési eljárása nem terjedt ki a meghatalmazásban nem azonosított, nem uniós áruk vámjogi sorsának rendezésére. Azzal is érvelt, hogy a Vámkódex 19. cikkének (1) bekezdése sérülne, ha eljárási képességgel rendelkező vámjogi képviselőként kellene elfogadni azt a személyt is, aki anélkül állítja, hogy vámjogi képviselőként jár el, hogy arra meghatalmazással rendelkezne. Ez a képviselési eljárás jogszerűségének vizsgálatát a meghatalmazotti eljárás bizonyításának szükségességét üresítené ki.

[6] Szerinte a Vámkódex 79. cikk (1) bekezdés a) pontjára tekintettel az alperesnek azt kellett volna bizonyítania, hogy a felperes a nem uniós áru unió vámterületére való bejutásával, vámfelügyelet alatt tartásával, az unió vámterületén történő szállítással, feldolgozásával, tárolásával, átmeneti megőrzésével, ideiglenes behozatalával összefüggésben kötelezettség terhelte és ilyen kötelezettségét megsértette. Az alperes erre vonatkozó bizonyítást nem végzett, a tényállást nem tárta fel.

[7] A felperes nem állított vám elé szabad forgalomba bocsátás céljából olyan árukat, amelyek vámjogi sorsának rendezésére meghatalmazással nem rendelkezett, ezen árukra adatok és dokumentumok nem voltak a birtokában, árukat nem tárolt, felettük rendelkezési jogot nem gyakorolt, az árukról nem tudott és nem is tudhatott. A felperes a vám elé állítási kötelezettségét nem szegte meg és kifogásolta, hogy a Vámkódex 139. cikk (1) bekezdését alkalmazott jogszabályként az alperes nem jelölte meg. Szerinte az alperes határozata sérti a Vám tv. 48. cikk (1) bekezdésének és 66. § (2) bekezdés ea) pontjának rendelkezését. Az alperes nem tárta fel, hogy a peres eljárással érintett árukról mely személynek volt tudomása, vagy mely személynek kellett, hogy tudomása legyen, az árukat ki és hogyan szállította be az unió vámterületére, hogyan juttatta el az elsőfokú vámhatósághoz, továbbá az árukat ki és hogyan vette át, azok tárolásáért, megőrzéséért ki, milyen felelősséggel tartozik.

[8] Az alperes védiratában a határozatában foglaltakat fenntartva a kereset elutasítását kérte. Hangsúlyozta, hogy a felperes közvetett vámjogi képviselőként a szabadforgalomba bocsátás vámeljárás során nem biztosította a vámarunyilatkozaton megadott információ pontosságát, teljességét, a felperes nyilatkozattevőként a vámeljárás adósának minősül, objektív jellegű felelőssége alól meghatalmazás korlátozásával nem mentesülhet.

Az elsőfokú bíróság döntése

[9] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította.

[10] Elsőként azt vizsgálta, hogy a keresetlevélben hivatkozott két kúriai döntésben írtak a perbeli esetre irányadók-e. Ennek kapcsán megállapította, hogy az alperesi határozat szükséges mértékben tartalmazta annak a kötelezettségszegésnek a megjelölését, ami teljesítésének elmaradását az alperes a felperes terhére róta és ami alapján a Vámkódex 79. cikk (3) bekezdés a) pontjának alkalmazásával megállapította, hogy a felperes a vámtartozás adója. Álláspontja szerint a vámjogszabály által létrehozott felelősség alóli mentesülés a meghatalmazás korlátozásával nem érhető el. Hangsúlyozta, hogy a meghatalmazásra vonatkozó vámkódexbeli és vámtörvénybeli szabályokból nem következik a felperes jogértelmezése. Ugyanis az irányadó anyagi jogi jogszabály szerint a meghatalmazásból annak kell kiderülnie, hogy a képviselő a képviselt személy érdekében jár el, valamint annak, hogy a képviselet közvetlen, vagy közvetett, továbbá eseti, vagy állandó és annak is, hogy kiterjed-e az eljárással kapcsolatos valamennyi nyilatkozatra és cselekményre.

[11] Téves a felperesnek az az álláspontja, hogy a meghatalmazás határozta volna meg a vámárnyilatkozat tartalmát. A meghatalmazás alapján a felperes nyilatkozatot tehetett, az árukat vám elé állíthatta, a vámárnyilatkozatot kitölthette és benyújthatta a vámhatóságnál. Szerinte a felperes a meghatalmazásban szereplő meghatalmazói kifejezett akarat alapján ténylegesen a közvetett vámjogi képviselői felelősségét kívánta korlátozni, amire jogszerű lehetősége nincs. A felperesi érvelés elfogadása esetén az importőr a kereskedelmi számlán, a közvetett vámjogi képviselő a vámárnyilatkozaton akár minimális mennyiségben is feltüntetheti az adott nem uniós árut és attól eltérő, nagyobb mennyiségű áru szabadforgalomba bocsátását kérhetné. A perbeli esetben nem arról volt szó, hogy adott megnevezésű, nem uniós árut a szállítmány nem tartalmaz, hanem arról, hogy mennyiségi többletet tartalmazott a fizikai szállítmány, mint amit a vámárnyilatkozaton feltüntettek. A felperes a vámeljárást a teljes szállítmány vonatkozásában kezdeményezte és jogszerűen vonta le az alperes azt a következtetést, hogy a felperes felelősséggel tartozik a vámárnyilatkozat helytállóságáért, a pontatlanságból eredő vámtartozás megfizetésére pedig adósként kötelezhető.

[12] Az elsőfokú bírósági álláspont szerint a felperesi értelmezés elfogadása esetén a vámárnyilatkozatok Vámkódex 170. cikk (4) bekezdése szerinti hitelesítésre vonatkozó szabálya üresedne ki. Utalt arra is, hogy a vámjog uniós szinten rendeletekkel szabályozott, így a vámtörvénynek a meghatalmazásra vonatkozó szabályai nem lehetnek ellentétesek és nem is értelmezhetőek eltérően a Vámkódex rendelkezéseitől. Ekként elvetette a felperesnek a Vám tv. 35. § (1) bekezdésének értelmezését és hangsúlyozta, hogy a Vám tv. hivatkozott rendelkezéséből nem következik az, amit a felperes állít, hogy a meghatalmazásban szereplő importőri nyilatkozat felülírhatja a Vámkódexben előírt felelősségi szabályokat. Alaptalannak találta a felperesnek a Vámkódex 139. cikke hiányára történő hivatkozását is, tekintettel arra, hogy az alperes nem marasztalta el a felperest az áruk vám elé állítása kötelezettség nem teljesítése miatt.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[13] A felperes felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen a jogerős ítélet megváltoztatásával az alperes határozatának elsőfokú határozatra is kiterjedő megsemmisítését és az alperes új eljárás lefolytatására történő kötelezését kérte, másodlagosan a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára történő utasítását indítványozta.

[14] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az alperesi határozat valós tartalmát figyelmen kívül hagyva, érdemi indokolás nélkül, az alperes tárgyaláson tett határozati tényállással ellentétes, azzal összhangban nem álló nyilatkozatát elfogadva utasította el a felperes keresetét arra hivatkozással, hogy a felperes a nem uniós árunak az unió vámterületére való bejuttatásával kapcsolatos kötelezettségét szegte meg. Ugyanakkor az alperes döntésében ilyen hivatkozás nem szerepel. Az alperes nem jelölt meg egyetlen, a Vámkódex 79. cikk (1) bekezdés a) pontjában felsorolt cselekményi alakzatot sem. Ebből kifolyólag az alperes határozata nem felel meg a Vám tv. 66. § (2) bekezdés e) pont rendelkezésének, hiszen a határozat indokolásából a döntést eredményező konkrét okok egyértelműen nem állapíthatók meg és nem követhető, hogy az alperes mire alapozta a felperesi felelősséget. Emiatt alkalmazandók a keresetlevélben hivatkozott kúriai döntések.

[15] Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság ítéletében helytelenül, a vámjogi rendelkezésekkel ellentétes kiterjesztéssel következtetett arra, hogy a nem uniós áruknak az unió vámterületére való „bejuttatása” magába foglalja az áruk szabad forgalomba bocsátására irányuló vámárnyilatkozat benyújtását is. Hangsúlyozta, hogy a nem uniós áruk unió vámterületére való bejuttatása az uniós vámhatáron valósul meg. A Vámkódex 127. cikk rendelkezése szerint az unió vámterületére beszállított árukra belépési gyűjtőáru nyilatkozatot kell benyújtani. Ez a fuvarozó kötelezettsége. Ha és amennyiben az árut szállító személy az unió vámterületére bejuttatott árurol nem nyújt be belépési gyűjtő árnyilatkozatot, nem uniós áruk unió vámterületére való bejuttatásával kapcsolatos kötelezettségét szegi meg. Álláspontja szerint a Vámkódex 79. cikk (1) bekezdés a) pontjában a nem uniós árunak az unió vámterületére való bejuttatása mellett felsorolt valamennyi további cselekményi alakzat kizárólag a nem uniós árunak az unió vámterületére történt bejuttatását követően valósítható meg. Az áru szabadforgalomba bocsátása az ilyen vámeljárássra szánt áruknak az előírt kötelezettségek betartásával történt. Az árunak az unió vámterületére való bejuttatását követően az áruk szabadforgalomba bocsátását kezdeményező vámárnyilatkozat benyújtásával az adott vámeljárássra irányadó rendelkezések alkalmazásához szükséges dokumentumok bemutatásával valósulhat meg.

[16] Az elsőfokú bíróság és az alperes is arra alapozta a felperes felelősségét, hogy a felperes a többletáruról nem nyújtott be szabadforgalomba bocsátás céljából vámárnyilatkozatot, ugyanakkor a Vámkódex 79. cikk (1) bekezdés a) pontjában felsorolt cselekményi alakzatok között az áru szabadforgalomba bocsátásával összefüggő kötelezettségek megszegése nem szerepel, mint szabályok be nem tartása miatti vámtartozást keletkeztető kötelezettségszegés. A felperes a peres eljárással érintett nem uniós áru Unió vámterületére történő bejuttatásában, szállításában nem vett részt. Emiatt az ítélet sérti a

Vámkódex 79. cikk (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés a) pontját és a Vám tv. 66. § (2) bekezdés e) pontját.

[17] Vitatta az elsőfokú bíróságnak a vámjogi képviselőt kapcsán az ítéletének [51] pontjában rögzítetteket is. Álláspontja szerint az eseti meghatalmazásból kitűnt az eljárási jogosultság korlátozása, a felperes kizárólag a kereskedelmi számlában feltüntetett, a vámhatóság által meghatározott MRN számon nyilvántartott áruk tekintetében kérte a szabad forgalomba bocsátást, ezen felüli árukra képviselői jogosultsága nem terjedt ki. A Vámkódex 170. és 163. cikkéből következően a felperes azért sem nyújthatott be vámárnyilatkozatot a peres eljárással érintett árukra, mert a meghatalmazásból következően nem álltak és nem is állhattak rendelkezésére olyan alátámasztó okmányok, amelyekre ezen áruk vámeljáráására irányadó rendelkezések alkalmazásához szükség lett volna.

[18] Előadta, hogy a felperes éppen azzal követett volna el a Vámkódex 15. cikk (2) bekezdésébe ütköző jogszabálysértést, ha olyan árukra vonatkozóan tenne vámárnyilatkozatot, amely áruk vonatkozásában az árnyilatkozatban megadott információ pontosságát, teljességét, az árnyilatkozatot alátámasztó okmányokat, és ezek hitelességét, pontosságát és érvényességét éppen a meghatalmazás korlátozottságából fakadóan nem képes biztosítani. Ismételten hivatkozott arra, hogy a perrel érintett többletáru a vámhatóság nyilvántartásában sem MRN szám alatt nem szerepelt és a kereskedelmi számlán sem került feltüntetésre, ebből következően nem áll fenn olyan igazolt kapcsolat, amelyek alapján ezen áruk a meghatalmazással azonosított szállítmány részének, azaz összetartozónak lennének tekinthetők.

[19] Az elsőfokú bíróság azt is tévesen figyelmen kívül hagyta, hogy az importőr a perbeli áruk felett rendelkezésre jogosult személy, szabadon dönthet arról, hogy a perbeli áruk vámjogi sorsának rendezése ügyében kíván-e vámjogi képviselőt igénybe venni, szabadon választhatja meg a vámjogi képviselőt személyét, valamint szabadon választhatja meg, hogy a rendelkezése alatt álló áruknak milyen vámjogi sorsot szán. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítélete sérti a Vámkódex 15. cikk (2) bekezdését, 19. cikk (1) bekezdését, 158. cikk (1) bekezdését, 162. cikkét, 163. cikk (1)-(2) bekezdését, 170. cikk (1) bekezdését, a Vám tv. 35. § (1), (2), 35. § (5) bekezdését.

[20] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását indítványozta. Felülvizsgálati ellenkérelmében az alperes rámutatott arra, hogy a perbeli esetben a konténerből nem olyan áru került előtalálásra, amely a kereskedelmi számlában szereplő áru megnevezéstől eltérő lett volna, hanem mennyiségi eltérés állt fent. Fenntartotta azt az álláspontját, hogy a nem uniós árunak az Európai Unió vámterületére történő bejuttatása nem csak a beszállítás, hanem annak a vám eljárás alá vonását, vámkezelését is magába foglalja.

A Kúria döntése és jogi indokai

[21] A felperes felülvizsgálati kérelme alaptalan.

[22] A Kúria a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. tv. (a továbbiakban: Kp.) 115. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 108. § (1) bekezdésének, továbbá a Kp. 120. § (5) bekezdésének megfelelően a jogerős ítéletet csak a felülvizsgálati kérelem és a csatlakozó felülvizsgálati kérelem keretei között, a rendelkezésre állt iratok és bizonyítékok alapján vizsgálta felül. A Kúria kiemeli, hogy a felülvizsgálati bíróság vizsgálatának tárgya a jogerős ítélet és az annak meghozatalához vezető peres eljárás jogszerűsége. A közigazgatási eljárás és határozat jogszerűsége így már csak a jogerős ítélet tükrében, azon keresztül képezheti a felülvizsgálati eljárás tárgyát.

[23] Elsőként a Kúria a felperes felülvizsgálati kérelme alapján azt vizsgálta, hogy az alperes határozatának indokolása megfelel-e annak az elvárásnak, hogy abból aggálymentesen nyomon követhető az az álláspont, amelyre az alperes határozata rendelkező részét alapozta. A kialakult bírói gyakorlat szerint ugyanis az alperesi határozat akkor jogszerű, ha az alperes a felperesi fellebbezésben felvetett kérdésre megadja a választ, nem pedig általánosságban a tényállás más részeivel összefüggésben kell következtetni az ezzel kapcsolatos alperesi álláspontra. (Kfv.I. 35.521/2021/8. [40.bekezdés] Ezt az elvárást fogalmazta meg a Kúria a felperes által hivatkozott két kúriai döntésben is. (Kfv.I.35.120/2024, Kfv.I.35.121/2024.) A támadott határozatnak alkalmasnak kell lennie arra, hogy azzal szemben a felperes megfogalmazhassa kérelmeit, előadhassa érveit. Mindez annak a biztosítására szolgál, hogy a közigazgatási határozatok bírósági felülvizsgálata érdemi jogorvoslati lehetőséget nyújtson a felperes számára. A Kúria megállapítja, hogy a felperes adósi minőségével kapcsolatos rövid, de a pontos jogi előírásra alapozott alperesi indokolás megfelelt a Vám tv. 66. § (2) bekezdés e) pontjában írt követelményeknek, így a Kúria nem adott helyt az előbbi jogszabályhely megsértése vonatkozó felperesi érvelésnek, nem találta alkalmazhatónak a felperes felülvizsgálati kérelmében felhívott kúriai döntéseket.

[24] Az alperes a vámtartozás jogalapját Vámkódex 79. cikk (1) bekezdés a) pontjában jelölte meg és fejtette ki, hogy a felperes, mint közvetett vámjogi képviselő felel a vámáru nyilatkozaton megadott információ pontosságáért, teljességéért, melyet a felperes a nem uniós vámáru szabadforgalomba bocsátás vámeljárás során nem biztosított. A felperes az eljárás során azzal érvelt, hogy az említett jogszabályhely alapján felelősség nem terheli, mert nem végezte az ott megjelölt cselekményeket, nem vett részt a vámáru behozatalában, és egyéb ott felsorolt egyik cselekményi alakzat sem vonatkoztatható rá, a szabadforgalomba bocsátással összefüggő kötelezettség megszegés pedig nem szerepel felsorolásban.

[25] A Kúria álláspontja szerint a felperes helytelenül hivatkozott arra, hogy a Vámkódex 79. cikk (1) bekezdés a) pontja alá ne lenne besorolható a szabadforgalomba bocsátás vámeljárás kapcsán a vámáru nyilatkozatok helyes kitöltésével kapcsolatos kötelezettségek. Rámutat a Kúria arra, hogy a Vámkódex 79. cikk (1) bekezdés a) pontjában olyan gyűjtőfogalmak szerepelnek, melyek többféle jogsértést foglalhatnak magukba. Tévesen

szűkíti le a felperes a bejuttatás fogalmát önmagában az áru beszállítására, melyet jelez a Vámkódex angol nyelvű szövegezése is, hiszen a beszállítást -, bring into - míg a bejuttatást – introduction -fogalmakkal jelöli. A bejuttatás, mint ahogy arra az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá egy tágabb, bővebb fogalmat takar, az nem csupán az áru Unió területére történő beszállítást, beléptetést jelenti.

[26] Kiemeli a Kúria azt is, hogy a Vámkódex bizonyos rendelkezéseit, többek között a perben vitatott Vámkódex 79. cikk (1) bekezdés a) pontját 2016. 09. 30.-án helyesbítették az alábbiak szerint: „A 37. oldalon a 79. cikk (1) bekezdésének a) pontjában a következő szövegrész:

a) az egyik olyan kötelezettség, amelyet a vámjogszabályok a nem uniós áruknak az Unió vámterületére való belépésével, vámfelügyelet alóli elvonásával, vagy....

helyesen:

a) az egyik olyan kötelezettség, amelyet a vámjogszabályok a nem uniós áruknak az Unió vámterületére való bejuttatásával, vámfelügyelet alóli elvonásával, vagy...”.

[27] A fentiekből következőn tévesen állította a felperes, hogy ezen jogszabályhelyben megfogalmazott felelősségi szabályok nem vonatkoztathatók rá. A Kúria megítélése szerint a vámszabályok be nem tartása miatti vámfizetési kötelezettség bármely olyan vámszabály megszegésével előáll, ami a vámkezelési folyamat 79. cikk (1) bekezdés a) pontjában felsorolt mozzanataival kapcsolatos. A nem uniós áruknak az Unió vámterületére való bejuttatása nem szűkíthető le csupán az áru beszállítására, hanem ennél tágabb fogalom, amely magába foglalja az áru vámeljárás alá vonását, vámkezelését. A felperes volt jogosult és kötelezett a vámáru nyilatkozat benyújtására, azt pontatlanul és hibásan töltötte ki, adta meg az adatokat, miután nyilatkozatában és a számlában szereplő árukban mennyiségi eltérés volt tapasztalható. A felperes hibás és pontatlan adatok alapján kitöltött vámáru nyilatkozat alapján kérte a vámeljárás lefolytatását, a Vámkódex 79. cikk (1) bekezdés a) pontja alapján felelőssége ezért fennállt.

[28] A Kúria jogszerűnek értékelte az elsőfokú ítéletnek a közvetett vámjogi képviselő státuszával, meghatalmazás korlátozásával kapcsolatos álláspontját is.

[29] Vámjogi képviselő az a személy, akit egy másik személy kijelöl a vámhatóságok előtti ügyeiben a vámjogszabályok által megkövetelt cselekmények és alakiságok elvégzésére. Az ilyen képviselő lehet közvetlen, amely esetben a vámjogi képviselő egy másik személy nevében és érdekében jár el, vagy közvetett, amely esetben a vámjogi képviselő saját nevében, de egy másik személy érdekében jár el. (Vámkódex 18. cikk) A vámhatóság előtti képviselőt megfelelő módon, meghatalmazással szükséges igazolni. A meghatalmazáson fel kell tüntetni, hogy az állandó, vagy eseti, a meghatalmazó képviselőnek ellátására

határozatlan ideig, visszavonásig, vagy a meghatalmazáson feltüntetett időpontig, illetőleg időtartamon belül az ügyek, kötelezettségek, jogosultságok meghatározott csoportjára vonatkozóan, illetőleg teljes körű eljárási jogosultsággal hatalmazzák fel a meghatalmazottat. A Vám tv. 35. § (2) bekezdése akként rendelkezik, hogy ha a meghatalmazásból más nem tűnik ki, az kiterjed az eljárással kapcsolatos valamennyi nyilatkozatra és cselekményre. Ebből a jogi szabályozásból az a következtetés vonható le, hogy a meghatalmazás - mint ahogy erre az elsőfokú bíróság helyesen utalt - csak az előzőekben felsoroltak szerint lehet korlátozni, tehát hogy mennyi időre adják, milyen cselekmények megtételére jogosít fel, illetőleg korlátozott, vagy teljes körű eljárási jogosultság származik belőle. A meghatalmazás nem a vámáru nyilatkozat tartalmára vonatkozóan ad iránymutatást vagy tartalmaz bármilyen erre vonatkozó megkorlátozást, hanem a vámeljárás lebonyolítására ad a felperesnek felhatalmazást. A meghatalmazás alapján a felperes nyilatkozatot tehetett, az árukat vám elé állíthatta, a vámáru nyilatkozatot kitölthette és benyújthatta a vámhatóságnak. Téved a felperes mikor a meghatalmazásban szereplő árumennyiséget, kereskedelmi számla megjelölést e tekintetben irányadónak tekinti, mert a meghatalmazás meghatározott eljárási cselekmény elvégzésére jogosította a felperest, e tekintetben az azon szereplő áru megnevezés, számla tartalom nem bírt jelentőséggel. Jogszerűen állapította meg az alperes és az elsőfokú bíróság is, hogy a jogszabály által létrehozott felelősség alóli mentesülésre a meghatalmazás ilyen tartalmú korlátozása nem ad lehetőséget.

[30] Amikor a közvetett vámjogi képviselő benyújtja a Vámkódex 5. cikkének 12. pontjában meghatározott „vám-árunyilatkozatot”, azt saját nevében, de a képviseleti meghatalmazást kiadó személy érdekében teszi, és így az e kódex 5. cikkének 15. pontja értelmében vett „nyilatkozattevőként” jár el. A Vámkódexnek „A vámhatóságok tájékoztatása” című 15. cikkének (1) bekezdése kimondja, hogy a vámellenőrzésekben közvetve vagy közvetlenül részt vevő személyek kötelesek a vámhatóságok rendelkezésére bocsátani a szükséges okmányokat és információkat. E 15. cikk (2) bekezdésének megfelelően a vámáru-nyilatkozat benyújtásával az érintett személy felelősséggel tartozik többek között a nyilatkozatban megadott információk pontosságáért és teljességéért. A felperes, mint nyilatkozattevő a teljes szállítmány tekintetében nyújtotta be a vámáru nyilatkozatot, melyen megjelölt áru megnevezésű árukra kérte a szabad forgalomba bocsátást, az eljárásra pedig a megbízótól kapott meghatalmazás jogosította fel. Felperes nem kérte a szállítmány megosztását sem, ekként nyilatkozatát nem lehetett akként értékelni, hogy csak a szállítmány egy részét kívánta vámeljárás alá vonni.

[31] Az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá a felperesnek a meghatalmazással kapcsolatos érvei elfogadhatatlanságára, döntése az irányadó uniós jogi előírásoknak megfelel, ezért a Kúria a jogerős ítéletet a Kp. 121. § (2) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A döntés elvi tartalma

[32] *A Vámkódex 79. cikk (1) bekezdés a) pontjában olyan gyűjtőfogalmak szerepelnek, melyek többféle jogsértést foglalhatnak magukba. A vámszabályok be nem tartása miatti*

vámfizetési kötelezettség bármely olyan vámszabály megszegésével előáll, ami a vámkezelési folyamat a 79. cikk (1) bekezdés a) pontjában felsorolt mozzanataival kapcsolatos.

[33] *A vámjogszabály által létrehozott felelősség alóli mentesülés a meghatalmazás korlátozásával nem érhető el.*

Záró rész

[34] A Kúria a sikertelen felülvizsgálati kérelmet előterjesztő felperest kötelezte az alperes felülvizsgálati eljárásban felmerült költsége megtérítésére a Kp. 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján, annak összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII.09.) IM rendelet 3. § (1) és (4) bekezdésére figyelemmel az alperesi költségjegyzékben szereplő összegben állapította meg. Az IM. rendelet 7. §-ának hatályba léptető rendelkezései alapján a 2025. február 9-e után indult valamennyi felülvizsgálati eljárásban az új szabályok alkalmazandók.

[35] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) szerint a tárgyi illetékfeljegyzési jog alapján le nem rótt 50. § (1) bekezdésében foglalt mértékű, a 39. § (3) bekezdés d) pontjában előírt módon számított és a 62. § (1) bekezdés h) pontja értelmében feljegyzett felülvizsgálati eljárási illeték a pervesztesnek minősülő felperesi érdekeltet terheli, a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp., 101. § (1) bekezdése, 102. § (1) és (6) bekezdése alapján.

[36] A felülvizsgálati eljárási illetéket a jogszabályi előírásoknak megfelelően, az 10032000-01070044-09060018 számú, NAV Bírósági határozatban megállapított eljárási illeték bevételi számlára kell az esedékesség napjáig megfizetni.

[37] A Kúria az Itv. 78. § (4) bekezdése és a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (II. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján tájékoztatja a felperesi érdekeltet, hogy a fizetendő illeték az ítélet kézbesítésétől számított 60. napon válik esedékessé, valamint, hogy az illeték megfizetése során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni.

[38] A Kúria a Kp. 115. §-ának (2) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 107. §-ának (1) bekezdése szerinti kérelem hiányában az ügyet tárgyaláson kívül bírálta el.

[39] Az ítélettel szembeni felülvizsgálatot a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

Budapest, 2025. június 12.

Dr. Tóth Kincső s.k.

a tanács elnöke

Dr. Heinemann Csilla s.k.

előadó bíró

Dr. Banu Zsoltné dr. Szabó Judit s.k.

bíró

Dr. Figula Ildikó s.k.

bíró

Dr. Kalas Tibor s.k.

bíró